

Борьо — Въздъхва. Ти като, че само за разтуха идвашъ въ моята къща — сжшински ангелъ вѣстителъ

Йовка. — Ако това е тѣй, азъ само ще се радвамъ.

Борьо. — Ти се съмнявашъ? Та ето свидѣтели! Сочи на картинитѣ. Слѣдъ всѣко твое заминаване, започвамъ по нѣщо. А то е знакъ на прѣживѣно; то говори за настроението, което ти донасяшъ въ тая къща

Йовка. — А тази що продаде на полковника.

Борьо. Промѣня лице. Кой ти каза?

Йовка. — Не е важно — — Защо не я прати менъ! —

Борьо — Защо! —

Йовка — Бихъ искала да знамъ, защо си захваналъ такава картина!

Борьо. — Измжченъ. А ти защо написа повѣстъта?

Дълго мълчание.

Йовка. — Става и понича да излѣзе.

Борьо. — Кждѣ? —

Йовка — Ще ида при Мара.

Борьо. — Хваща й рѣката. Не; слушай Йовке, азъ искамъ да знамъ; менъ тѣй много ме замисли твоята повѣсть!

Йовка. — За да отклони разговора. Добрѣ, ще ти кажа, но като видя картината.

Борьо. — Тогава да идемъ. Той е утѣхъ си по това врѣме. Ще я видимъ и отивайки на разходка ще ми кажешъ.

Йовка. — Погледва го и погледа ѝ се срѣща съ неговия.

Борьо. — Да ходимъ.

Йовка. — отмалѣла седа. Не; посѣдни! Ще дойде Мара; ще си поговоримъ, та послѣ.

Борьо. — Но азъ искамъ.

Йовк. — Това те — — ти стана тѣй неспокоенъ! Азъ не направихъ добрѣ. Доктора казалъ, че ти трѣбвало спокойствие, а азъ — —

Борьо. — Това е такава безпокойствие, което ме възкресява. Тѣй че не бива да мислишъ.